

3. — Тыя буквы [ся дѣлать на гласны и съгласны.

4. — Гласны-ты сѣ 5: а, е, і, о, и; освѣнь тыя всицкы-ты други сѣ съгласны.

5. Буква *a* изричя ся *a* както въ рѣчь *affare*\*) (работѣ). На край рѣчи, ако е забѣлѣжена съ нѣкоя бѣлѣжкѣ, потрѣбно е да ся провлѣче, на пр. *Verità* правда, *onestà* честь, *gravità* тяжнина.

Буква *e* има двоенъ гласъ: *остъръ* и *шерьдъ*. Остъръ е въ тыя: *Dea* богыня, *greco* грѣкъ и пр. — твърдъ е въ: *fede* вѣра; *bere* пѣж и пр.

Буква *i* и *j*; прѣва-та има гласъ на *и*; *j* въ конецъ на рѣчи-ты чете ся като двѣ *и* на пр. *desiderj* исканія, чете ся *desiderii*.

Буква *o* чете ся като българско *о* на пр. *amo* обичамъ.

Буква *u* чете ся като *у* нѣ съ бѣлѣжкѣ провлѣчи ся, на пр. *uno* едно *virtù* добродѣтель.

6. — Съгласны, кои-то прѣдъ различни гласны различно ся четѣтъ:

*C* предъ а, о, и, и прѣдъ всицкы съгласны чете ся като *k*, на пр. *cavallo* конь, *colore* шяръ, *cura* грижя. (*маче, сабога*)

*C* прѣдъ *e* и *i* чете ся като *ч* на пр. *certo* истина, *cervo* рогачъ и пр. (*олень*)

---

\*) Понеже Българскый языкъ нѣма неопредѣлительно наклоненіе, то за това глаголы-ты съ неопредѣлительно наклоненіе въ Итал. языкъ щемъ изричяме въ настоящ. врѣмя отъ изявительно наклоненіе.